

Alföldi és a sikerkultusz

2016 szeptember 28. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

5

Átlag: 5 (1 szavazat)

Mérték

Alföldi Róbert lassan többé vált önmagánál.
Az RTL-nyuggeresztrád, az Alföldi-féle Nemzeti elsiratása óta kulturális ikon, aki minden kézenfekv? lehet?séget kimaxol a saját státuszának kiemeléséhez.
Mártír” – s?t – színházi, a m?vészi attit?d szempontjából hivatkozási pont, trendteremt? alkotó lett, hatással volt a „független” színházi társulatok témaválasztásaira is, hidat vert a k?színházak és az alternatívok világa között, de ez nem jelenti azt, hogy valójában progresszív lenne az, amit csinál. A körülmények emelték föl. Ez kétségtelen. Ugyanakkor Alföldi nem jelentéktelen alkotó és nem is tehetségtelen. Veszélyes, értelmetlen volna így ítélkezni felette, de máshogyan lehet.

Az önmegváltástan kínjainak és a kulturális relativizmus prófétája, aki már-már unottan ismételgeti elhasznált, de még mindig újrahasznosítható frázisait, mint a kíváncsiság, az európaiság, stb. A függetlenség, a semlegesség, az ún. rejtélyes alap ügyek, a szabadság érzetének felvállalásának ügyeskez?, jól fizetett b?vésze, technikai virtuóza, színházi iparosa. Aki minden „originális” munkájában megvillantja a szabadságával szembekerül?, az önmeghatározásra kényszerített „én” bels? káoszát, a személyesen Alföldi Róbertet is érint? problémát.

Ezért csodálják.

Persze ezt is csak akkor (és addig), amíg szalonképes maradhat (a sokszor felemlegetett „devianciája” is látszólagos, exploitation jelleg?, nem a lényegre tör) és ha egyáltalán van megjelölhet? tartalom, amit egyáltalán még közölni akar (vagy tud) a nagyív?nek szánt, direkt, megosztó politikai gesztusokon kívül. Úgy t?nik, egy ideje már nem rendelkezik ilyesmivel. Csak a gesztusok maradtak.

Még akkor is, ha önkifejezési vágya túlmutat a színházon és közvetlenül a bulvárban manifesztálódik, a társadalom tudatalattijában. Az egész Alföldi-jelenséget belengi **a 90’-es évek izzadság- és lábszagú sikeréhsége,** a siker titkának misztériuma, a sikerkultusz.

Röviden: Alföldi elgesztisedett.

Ez a vallás, a siker mérhet?sége az, ami felemészti az emberekkel, az egész társadalommal szembenálló *kimondás* lehet?ségét. Mert az, amir?l Alföldi papíron beszélni akar, nem válthat ki tetszést – ezért inkább ezt-azt elhallgat és az erkölcsileg kifizet?d? ellenzéki státuszba vonul. A nagy m?vészet az emberrel áll szemben, az emberért. Nem politikai pártokkal vívja az értelmetlen árnyékharcot és nem vonul be talpasnak a lövészárokba.

„Én a terrorista akciókat modern kori rabszolgalázadásnak tartom, összekeveredve iszonyú aljas emberek mesterkedéseivel, mindenféle Isten nevében.” Spartacus, mint *„terroristavezér”*. Felettébb érdekes elgondolás ideológiai alapon mentegetni a tömeggyilkosságokat. El?re a lenini úton, avagy **így lesz a belpesti sztárértelmiségib?l els?-generációs foxi-maxis komcsi.**

Értjük (…), megint ott tartunk, hogy a virtuális egyént a „társadalmi és szociális nyomás” belekényszeríti, beletaszítja abba, hogy fegyvertelen embereket mészároljon le, szisztematikusan, kegyetlen pragmatizmussal. Hamvas írta: „*T?lünk függetlennek lehet tartani a szabadesést, bár e megfogalmazás ellen is van kifogásom.*” A felel?sséget, az erkölcsi, etikai terhet áttestálva az elnyomó, kegyetlen társadalomra, a mechanizmusra.

Pedig nem err?l van szó – a lázadó ember felhevült állapota egy döntésen, egy tiszta pillanaton alapszik, hogy: „eddig és nem tovább”. Ett?l lehet drámai, tragikus. A lázadó ember felvállalja a döntés minden következményét, súlyát, ha ennek a magatartásnak egyáltalán van még létjogosultsága. Mert ez az alapállás ténylegesen igaz lehet a rabszolgalázadásokra, a koloniális- és nacionalista szabadságmozgalmakra, de nem a posztmodern terrorizmusra.

Pláne a mai nyugati „mintatársadalmakat” érint? terrorizmusra – ha ezek az emberek valamiért gyilkolnak, akkor csak az önazonosságuk megtartásáért, visszaszerzéséért. Pontosan azért, amit?l a posztmodern relativizmus megfosztaná ?ket, az önazonosságuktól, az Istenükt?l, mert – és ez így is van – Allah nem azonos a többi istennel. Az iszlám ebben a félelmében, modernizációs hisztériájában felhasznál minden olyan eszközt, ami a rendelkezésére áll, hogy ne jusson a kereszténység sorsása. **A kulturális relativizmus elavult és irreális.** A valaha volt legnagyobb liberalizmus-ellenes lázadás zajlik az iszlámon keresztül szerte a világban.

Vagy: „*Miért van az, hogy bennünk nem m?ködik a kíváncsiság? Nekünk az els? gondolatunk az, hogy terrorista, nem pedig az, hogy nekik milyen elképeszt?en finom konyhájuk van.”* Ezt már nem is kommentálnám. Csak

röhögjünk. Azzal, hogy Alföldi a színpadon aktív politikát csinál, a jó, a megkérd?jelezhetetlen oldalra kivonulva, a magyar kritika tarthatatlan viszonyai között támadhatatlanná teszi rendezéseit, ám egyúttal felmérhetetlenné is, a többség számára érvénytelenné.

A jobboldali vircsaft a legminimálisabb provokációra azonnal, szolgailag buzizó, robertázó, tehetségtelenez? cs?cselék ordibálása ugyan rásegít arra, hogy kibontakozzon az illúzió: *„…itt történt valami”*. Pedig nem történt semmi. Legkevésbé színház történt. Alföldi valójában végtelenül konformista – önmagát adja, ?szinte, de pont annyira, amennyire az általa felsorakoztatott, fennálló, létez? színházi konvenciók fogyaszthatóvá teszik.

Semmi radikalizmus, a felület m?vészete. A 80’-as évek hangulatára, az örök ellenállás, az ellenállás viszonyíthatóságának, nosztalgiájára építi fel alkotásait, ett?l olyan végtelenül unalmas. Olyan világot épített fel magának, amiben kényelmesen építheti légvárait, hogy elérhetetlenné váljon. Igazi európai.

www.tutiblog.com

Tisztelt olvasók!
Legyenek olyan kedvesek és támogassák "lájkukkal" a **Flag Polgári Magazin** Twitter oldalát a következ? címen: https://twitter.com/syracuse73. illetve a Facebook oldalát pedig az alábbi címen: https://www.facebook.com/flagmagazin
- Minden "lájk számít, segíti a magazin m?ködését!

Köszönettel és barátsággal!

www.flagmagazin.hu

Ajánló